

SMRT ZEKE MANROA

ARETÉ
IZDAVAČKA KUĆA

Naslov originala

Nick Cave

THE DEATH OF BUNNY MUNRO

Zbirka

Areté

Za izdavača

Nina Gugleta

Glavni i odgovorni urednik

Nina Gugleta

Urednik

Ana Marija Grbić

Prevod

Vesna Roganović

Draško Roganović

Korektura

Aleksandra Dunderški

Dizajn korica

Dragana Dubljević

Štamparija

Kontrast, Beograd

Tiraž

1000 primeraka

Izdavač

Areté, Beograd

Copyright ©Nick Cave 2009

Translation Copyright © Areté, 2019

SMRT ZEKE MANROA

Nik Kejv

Prevod

Vesna Roganović
Draško Roganović

U ovoj knjizi citiraju se stihovi iz: *Spinning Around*, za koju su tekst i muziku napisali Abdul/Bingam/Diogardi/Šikman, copyright©2000, zahvaljujući ljubaznosti *Warner Chappell Music Publishing, EMI Music Publishing, Big Music, Inc.* Obezbeđen međunarodni kopirajt. Sva prava za država izdavač.

Uložen je sav mogući napor da se pronađu nosioci autorskih prava i dobije njihova saglasnost za korišćenje materijala pod kopirajtom. Izdavač se izvinjava zbog bilo kakve greške ili propusta i bio bi zahvalan ako bi ga obavestili o bilo kakvoj ispravci koja bi se mogla uključiti u neko od budućih izdanja ove knjige.

Svi likovi u ovoj knjizi su izmišljeni, i svaka sličnost sa živim ili mrtvim osobama sasvim je slučajna.

Posvećeno Suzi

PRVI
deo

PRVI
deo

PICOLOVAC

1.

– Proklet sam – misli Zeka Manro u iznenadnom trenutku samosvesti svojstvene onima koji će uskoro umreti. Oseća da je negde usput opako pogrešio, ali ta spoznaja traje koliko i otkucaj srca, a zatim nestaje, ostavljajući ga u sobi hotela *Grenvil* u donjem vešu, samog sa sobom i svojom pohotom. Sklapa oči i nasumice zamišlja neku vaginu, a onda seda na ivicu hotelskog kreveta i lagano se naslanja na tapciranu dasku uzglavlja. Mobilni drži priklješten ispod brade dok zubima lomi pečat s minijaturne boce brendija. Bočicu sipa sebi u grlo, zafrljači je preko sobe, a zatim se strese, suzbija poriv da povrati i kaže u telefon: – Ne brini, ljubavi, biće sve u redu.

– Plašim se, Zeko – kaže njegova žena Libi.

– Čega se plašiš? Nemaš čega da se plašiš.

– Svega, plašim se *svega* – kaže ona.

Ali Zeka primećuje promenu u glasu svoje žene, nema više nežnih tonova violončela, a dodat je visok, parajući prizvuk violine u izvođenju odbeglog majmuna ili nekog sličnog. Zapaža tu promenu ali tek treba da pojmi šta ona tačno znači.

– Ne govori tako. Znaš da to ničemu ne vodi – kaže Zeka i, kao da je u pitanju čin ljubavi, duboko udahne dim *lambert&batlera*. U tom trenutku mu sinu – taj babun što gudi po violini, ta neutešna silazna spirala njenog toka misli: – Jebem mu sve! – kaže on i kroz nos izduva dve besne kljove dima.

– Jesi li se skinula s *tegretola*? Libi, molim te, reci mi da i dalje uzimaš *tegretol*!

S druge strane žice čuje se samo muk a zatim iskidan i dalek jecaj.

– Ponovo je zvao tvoj otac. Ne znam šta da mu kažem. Ne znam šta hoće. Viče na mene. Bunca – kaže ona.

– Pobogu, Libi, znaš šta je lekar rekao. Ako ne uzimaš *tegretol*, postaješ depresivna. A vrlo dobro znaš da je za tebe opasno da budeš u depresiji. Koliko jebenih puta moramo ponovo kroz ovo da prolazimo?

Jecaj se izvija, sve više i više, sve dok se ne pretvori u blag, očajni plač, što Zeku podseti na njihovu prvu zajedničku noć: Libi kako leži u njegovom naručju obuzeta neobjašnjivim, nekontrolisanim plačem, u oronuloj hotelskoj sobi u Istburnu. Seća se kako ga je pogledala i rekla: – Izvini, ponekad budem malo emotivna – ili nešto slično te Zeka pritisla dlanom svoje međunožje i steže ga, odašiljući puls užitka uz svoj kičmeni stub.

– Samo uzmi taj jebeni *tegretol* – kaže, smekšavši.

– Plašim se, Zeki. Neki tip se vrzma naokolo i napada žene.

– Kakav tip?

– Boji lice u crveno i nosi plastične đavolje rogove.

– Šta?

– Gore na severu. Bilo je na te-veu.

Zeka uzima daljinac s noćnog ormančića i mačevalačkim bravurama iz različitih uglova pali televizor nasaden poviše mini-bara. Isključivši ton, šeta kanalima dok ne naiđe na neki kablovski crno-beli snimak bezbednosnih kamera tržnog centra u Njukaslu. Neki čovek, razgolićen do pojaasa, u donjem delu trenerke, hita kroz gomilu prestravljenih kupaca. Usta su mu razjapljena u nečujan vrisak. Čini se da nosi đavolje rogove i vitla nečim nalik na veliki crni štap.

Zeka psuje sebi u bradu i u tom trenutku ga napušta sva energija, seksualna i ma koja druga. Naglo zamahuje daljincom u pravcu TV-a i ovaj se uz strujni šum isključi a Zeka pušta da mu glava klone unazad. Usredsredio je pažnju na fleku od vlage na tavanici u obliku malog zvona ili ženske dojke.

Postaje svestan mahnitog cvrkutavog zvuka, negde na rubu svog opažanja, besnog, protestnog brujanja satkanog od elektronskih zvukova i grmljavine, ali Zeka ga ne prepoznaje, već umesto toga čuje kako njegova žena kaže: – Zeko? Jesi li tu?

– Libi. Gde si?

– U krevetu.

Zeka gleda na ručni sat, pomera skupljenu šaku, ali ne može da se usredsredi.

– Majku mu božju. Gde je Zeka Junior?

– U svojoj sobi, valjda.

– Čuj, Libi, ako moj tata ponovo zove...

– Nosi trozubac – kaže njegova žena.

– Molim?

– Baštenske vile.

– Šta? Ko?

– Onaj tip, gore na severu.

Uto Zeka shvata da prodorni, piskavi zvuk dopire spolja. Sada ga čuje povrh huke klima uređaja, i sad je već maltene dovoljno apokaliptičan da nadraži njegovu znatizeljju. Ali ne sasvim.

Vodena fleka na njegovoj tavanici se širi, menjajući oblik – još veća sisa, guzovi, seksi žensko koleno – a onda se formira kapljica, koja se produžava i podrhtava, odvaja se od tavanice i u slobodnom padu se survava i eksplodira na Zekinim grudima. Zeka je potapše kao da je u snu i kaže: – Libi, dušo, gde mi živimo?

– U Brajtonu.

– A gde je Brajton? – pita on, prelazeći prstom preko reda minijaturnih bočica alkoholnih pića poređanih na noćnom stočiću i bira *smirnof*.

– Dole na jugu.

– Što znači da si od toga „gore na severu” toliko daleko da dalje ne možeš biti, a da ne upadneš u jebeno more. Slušaj, srećo, gasi taj TV, popij svoj *tegreto*, uzmi tabletu za spavanje – jebem ga, uzmi dve tablete za spavanje – a ja se vraćam sutra. I to rano.

– Gori mol – kaže Libi.

– Šta?

– Zapadni mol gori. Čak i odavde mogu da osetim dim.

– Zapadni mol?

Zeka prazni majušnu bočicu votke sebi u grlo, pali još jednu cigaretu i ustaje iz kreveta. Soba se izmiče dok Zeka shvata da je poprilično pijan. Raširenih ruku, na vrhovima prstiju, Zeka prelazi preko sobe do prozora, kao astronaut koji hoda po Mesecu. Zanositi se, tetura i tarzanski se prihvata za izbledele cicane zavese sve dok ne povratiti ravnotežu i stabilnost. Razgrće ih ekstravagantnim pokretom, te vulkanizirana dnevna svetlost i kreštanje ptica remete mir sobe. Zekine zenice se bolno sužavaju dok uz grimasu škilji kroz prozor, ka svetlosti. Vidi mračan oblak čvoraka što divlje cvrkuću iznad plamtećeg, zadimljenog masivnog obrisa Zapadnog mola, koji se bespomoćno uzdiže iz mora preko puta hotela. Pita se zašto ga nije ranije spazio a onda počinje da se pita koliko je već dugo u ovoj sobi, zatim se seti svoje žene i čuje je kako kaže: – Zeko, jesi li tu?

– Aha – kaže Zeka, opčinjen prizorom plamtećeg mola i hiljade kreštavih ptica.

– Čvorci su pomahnitali. To je tako jezivo. Ptići im gore u njihovim gnezdimama. Ne mogu to da podnesem, Zeki – kaže Libi, dok jeka violine postaje sve prodornija.

Zeka se vraća u krevet i čuje svoju ženu kako plače na drugom kraju žice. Deset godina, pomisli, deset godina, a još ga dotiču te suze – te tirkizne oči, ta razdragana pičkica, uh, brate, i to nedokučivo jecanje – pa se ponovo naslanja na tapeciranu dasku uzglavlja, poput majmuna se zvekne po genitalijama i kaže: – Vraćam se sutra, dušo, rano ujutru.

– Voliš li me, Zeki? – pita Libi.

– Znaš da te volim.

– Života ti?

– Tako mi Hrista i svih svetih. Od glave pa sve do tvojih cipelica, dušice.

– Ne možeš noćas da dođeš kući?

– Bih da mogu – kaže Zeka pipkajući po krevetu u potrazi za svojim cigaretama – ali kilometrima sam udaljen.

– O, Zeko... jebena lažovčino...

Linija se prekida a Zeka kaže: – Libi? Lib?

Zblanuto zuri u telefon, kao da je upravo otkrio da ga drži, a onda ga, poput školjke, zaklapa u trenutku kada se druga kap vode rasprsnje po njegovim grudima. Zeka skuplja usta u maleno slovo „o” i ugura cigaretu u njih. Gotovo je spaljuje svojim *zipoom* i duboko udahne kroz nju, a potom izbaci poveliki oblak sivog dima.

– Vidim da su ti pune ruke posla, dragi.

S velikim naporom Zeka okreće glavu i baca pogled na prostitutku koja stoji na vratima kupatila. Fluorescentne ružičaste gaćice pulsiraju joj na čokoladnoj puti. Češka svoje tanko ispletene kikice a kriška narandžastog tkiva proviruje iza njene drogom oklembesene donje usne. Zeka pomišlja kako joj bradavice izgledaju kao okidači na minama, bačenicim da plutaju po moru i dižu brodove u vazduh tokom rata ili čega god, i umalo joj to i ne kaže, ali zaboravlja, te ponovo povlači dim iz cigarete i kaže: – To je bila moja žena. Pati od depresije.

– Nije jedina, dušice – kaže ona, vrpoljeći se u hodu preko izbledele aksminsterskog tepiha, a vrh drečavoruži-častog jezika lascivno joj proviruje između usana. Spušta se na kolena i stavlja Zekin kurac u usta.

– Ne, u pitanju je medicinska dijagnoza. Na lekovima je.

– Baš kao i ja, dragi – kaže devojka u Zekin stomak.

Čini se da Zeka ozbiljno razmatra ovaj odgovor dok manevriše kukovima. Mlitava, tamnopuseta šaka spušta se na njegov stomak i pogledavši naniže Zeka primećuje da svaki nokat ima detaljno naslikan tropski zalazak sunca.

– Ponekad joj bude baš loše – kaže on.

– Zato se to i zove bluz, dušice – kaže ona, ali Zeka to skoro da i ne čuje pošto njen glas dopire u vidu tihog, nerazumljivog krkljanja. Ruka se grčevito trza a onda poskoči na njegovom stomaku.

– Hej? Šta to bi? – kaže on, usisavajući vazduh kroz zube i iznenada, dok pokušava da dođe do daha, iz dubine njegovog srca ponovo se javlja ta sudnja misao – „Proklet sam” – i on savija lakat preko očiju i blago se izvija.

– Jesi li okej, dušo? – pita prostitutka.

– Mislim da je kupatilo iznad nas poplavljeno – kaže Zeka.

– Tiho sada, dušice.

Devojka diže glavu i na tren gleda u Zeku a on pokušava da pronađe središte njenih crnih očiju, taj izdajnički ubod igle njenih zenica, ali njegov pogled gubi odlučnost te se zamuti. Stavlja šaku na njenu glavu i dodiruje vlažni sjaj na poledini njenog vrata.

– Tiho sada, dušice – ponavlja ona.

– Zovi me Zeka – kaže on i opaža još jednu kap vode kako podrhtava na tavanici.

– Zvaću te kako god jebeno poželiš, šećeru.

Zeka sklapa oči i pojačava pritisak na njenu kosu upletenu u grube konopce. Oseća meku eksploziju vode na svojim prsima, kao kakav jecaj.

– Ne, zovi me Zeka – šapuće on.

2.

Zeka baulja po tmini, ispipavajući put duž zida kupatila ne bi li pronašao prekidač za svetlo. Već su tu, ti mrtvi sati, te trojke i četvorke, a prostitutka je već odavno isplaćena i otpravljenjena. Zeka je sam i budan, a mamutski mamurluk sustiže ga usred užasavajuće misije traganja za pilulama za spavanje. Misli da ih je možda ostavio u kupatilu i nada se da ih kurva nije našla. Locira prekidač a fluorescentne neonke bude se uz zujanje i huku. Zeka prilazi ogledalu i njegovoj nemilosrdnoj svetlosti te uprkos vrućem, toksičnom pulsiranju njegovog mamurluka – suvim, poganim ustima, bubuljičavoj koži, zakrvavljenim očima i raščupanoj zadignutoj kosi povrh čela – nije nezadovoljan onim sa čim se susreće.

Nije mu podarena ni pronicljivost, ni prosvetljenost, niti naročita mudrost ali smesta shvata zašto se sviđa curama. Nije baš neki preplanuli mlađani lepuško četvrtaste vilice, niti picnuti švaler u skupom odelu, ali ipak, čak i u njegovom alkoholom rastočenom licu, ima neke draži, neke magnetne privlačnosti koja ima veze s naborima saosećanja što mu se oblikuju u uglovima očiju dok se smeši, s vragolastim izvijanjem njegovih obrva i rupicama na obrazima kad se nasmeje, od kojih himeni pucaju. Vidi! Evo ih sad!

Guta tabletu za spavanje a fluorescentnu svetiljku iz nekog avetinjskog razloga pogađa kratak spoj te počinje da se pali i gasi. Na delić sekunde Zeka vidi rendgen svog lica,